

Bálnák

Nem szeretem az orvosokat, mert mindig benyomják az ujjukat a seggembe, mondja. De a rektális vizsgálattal egy csomó betegség kizárható, mondom erre, mert nem akarom, hogy emiatt rosszul érezze magát. Általában a vakbélgyulladást zárják ki a rektális eljárással. A vakbélgyulladás nem látható az ultrahangon, és nem lehet kitapogatni sem. Ezért egy szakképzett orvos, ha a beteget vakbélgyulladás tüneteit produkálja, csak egyet tehet, gumikesztyűt húz, és a páciens rektumán keresztül megkísérel fájdalmat kiváltani. Ha az eljárás sikeresnek bizonyul, a vakbélprobléma igazoltnak tekinthető. De nekem érzékenyebb a bőröm, mondja, mint a többi embernek. És az orvosok sohasem raknak síkosítót a kesztyűre, szárazon nyúlnak be, és felsértik a vékony hártyát. Elered a vérem, napokig vérzek, és éppen mire nem véreznék, megint vérzek, mert megint megvizsgálják. A műtőasztalon fekszek, és le van tolva a gatyám, az orvos arcába kell düllesztenem a seggem, és mindig félek, hogy бүdös, mert a seggek gyakran бүdösek, mégsem бүdös, remélem, mert fürdöttem, mindig fürdök, szappant is használok, és bőrpuhító krémet. De mégis ott dülleszkedek, amikor az orvos benyomja a középső ujját, akkor fáj, de nem a vakbél fáj, hanem a seggemen a bőr, és az orvos megkérdezi, hogy fáj-e, és én mindig mondom, hogy nem, mert ez a fájdalom nem érdekli, és nem akarom összezavarni, mert a fájdalom biztos nem gyulladásos jellegű. Felhúzzhatja, mondja, és még egy ideig nem mozdulok, nem tudok megmozdulni, az oldalamon fekszem, és érzem, ahogy a combomat, a seggemet és a derekamat éri a levegő, és csak bámulok, és megköszönöm, de nehezen, mert a szám, a nyelőcsövem és a hangszálaim addigra kiszáradnak, és a hang nem úgy jön ki, ha nem vagyok elég nedves. Erre megkérdezi, hogy micsoda, én próbálok több nyálat termelni, de nem tudok, és kérnék egy pohár vizet, de ahhoz is beszélnem kellene, ezért nem kérek, és megint megköszönöm, de én sem hallok a saját hangom. Megkérdezi, hogy a hangszálakkal is baj van-e, és én mondanám, hogy nem, dehogy, de a hangszálakkal is baj van, ezért nem mondhatom, csóválnám a fejem, de a nyakam

nem mozdul, a nyakam merev, és már semmimet nem tudom mozgatni. És van még valami probléma, kérdezi, de már mozdulni sem tudok, és beszélni sem próbálok, probléma van, mert megkövülten fekszek a fehér lepedőn térdemig tolt gatyával. Sírni próbálok, ilyenkor mindig sírni kell, gondolom, de a könnycsatornám is száraz, mint a nyelőcsövem, hát nem sírok, már semmit nem csinálok, csak száradok, és egyre nagyobb súlyal nehezedek a műtőágyra. Eszembe jutnak a korábbi alkalmak, ahogy ugyanígy, ugyanígy fekszem, kiszáradva, mint a hónapos halott, és ugyanígy kérdezik, hogy van-e még probléma, és nem mozdulok, nem beszélek, mert probléma az van, és azt mondom, hogy köszönöm, nincsen, de azt se hangosan, csak tátogok. És akkor a partra vetett bálnák jutnak eszembe, mindig azok, a nagy fekete testük Japán partjain, hogy a bálnák biztos nagyon buták, mert más oka nem lehet, hogy nem tudják megkülönböztetni a partot a víztől, és hogy mindennek ellenére nagyon örülök, hogy én nem bálna vagyok Japán partján. Bár hasonlítok rá egy kicsit, de nem annyira, hogy aggódnom kelljen. Tudom, hogy a bálnáknak is az a bajuk, hogy kiszáradnak a napon, belenézek a műtőlámpába, és égeti a szemem, de tudom, hogy ez mesterséges fény, és ez nagyon megnyugtat. A bálnák mind hülyék, és a nap fényesebb minden műtőlámpánál, ebben a kettőben biztos vagyok, csak azt nem tudom, hogy a bálnáknak van-e segglukuk. Személyesen egy bálnát sem ismerek, ezért nem tudom, mert ha van nekik, és nekem is van, akkor majdnem teljesen olyan vagyok, mint a bálnák. Már ég a szaruhártyám, mármint nem ég, de úgy érzem, mintha égne, és tudom, hogy nem kéne a fénybe nézmem, mert hosszú távon károsíthatja a szemem, elfordítom a fejem, és a nyakam roppan, kitekeredik, és látom, hogy a gatyám még mindig a térdemig le van tolvá, és látom, hogy a seggem sima bőre visszaveri a fényt, és akkor jövök rá, hogy a seggem is meg van világítva. Belenézek a másik műtőlámpába, és tudom, hogy a helyzetem elég rossz. Becsukom a szemem, de a szemhéjamon is átüt a fehér, vakító fény, és a segglukamra gondolok, mert érzem, ahogy folyik belőle a vér. Ez azt jelenti, hogy még nem száradtam ki teljesen, és kérnék egy pohár vizet, de még mindig nem jön ki hang a számon, és akkor megint a bálnákra gondolok, a bálnák segglukára, hogy nekik is biztos van, mert ha más nem is, az mindenkinek van, és hogy a bálnák seggluka vajon büdös-e, és vérzik-e néha a vékony és érzékeny hártya sérülése miatt. Arra jutok, hogy biztosan, és ennek nem örülök. Lekászálódok az ágyról, felhúzom a nadrágom, és érzem, ahogy mosolygok, mosolygok az orvosra, a szemüvege lencsében látom magam, a szemem vörös, az arcbőröm száraz és vedlik, homlokom fölött kopaszodok, az államon van egy pattanás, de a helyzethez képest jól nézek ki. Látom a lencsében, hogy nyúj-

tom a jobb kezem, és hogy egy másik kéz nyúl a kezem felé, és én megszorítom és megrázom a másik kezét, még mindig mosolygok, és az inggal-lérom is gyűrött. Majd ha kiérek, megigazítom, gondolom, most vizsgál-tak meg, biztos a fekvéstől gyűrődött meg, nem is csoda. Az ajtó felé in-dulok, fölötte fekete betűkkel írja, hogy kijárat, a kezem sápadtan markol-ja a kilincset, lenyomom, kiérek, és menet közben érzem, hogy egyáltalán nem fáj már a segglukam, és ez valamiért rossz érzéssel tölt el. Semmi sem jó, mondanám, de a szám még mindig száraz, megindulok az italautoma-ta felé a váróteremben, és megnyomom a gombot, de nem történik semmi, sírnom kéne, de nem sírok, helyette a bálnákra gondolok megint, hogy hi-ába van segglukuk, ha kiúsznak a partra. Japánban a bálnák mind hülyék, ormótlanok és sötétek, elevenszülők és nagy testű halottak. A legjobb do-log, ami történhet velem, hogy nem mindenben hasonlítok a hülye japán bálnákra. Benyúlok a gatyámba, hogy kitapogassam a lukam, csak hogy biztos legyen magamban, és már nem vérzik, és nem fáj, a luk köré alvadt vér tapadt. Miért éppen az én seggem, gondolom, hogy ezt kérdezném, ha tudnék kérdezni valamit. Azért, mert a te seggeden keresztül vezet az út a vakbeledhez, hallom a hangot, és tudom, hogy nem az én hangom, az én hangom nem ilyen, az én hangom mély és reszelős. A bálnákra gondolok megint, hogy egy bálna ilyen esetben mondana-e valamit, de nem tudom, mert egy partra vetett bálnát sem ismerek személyesen. Szédülök a száraz-ságtól, és ez veszélyes, mert a száradásba bárki belehalhat. Én is bárki va-gyok, gondolom, és az italautomata üvegén egy homályos képet látok. A képen homok van és hullámozó víz, tudom, hogy ez Japán, mert csak Japán nézhet ki így, és a homokon egy nagy fekete tömb hever mozdulatlanul. A fekete tömb körül fekete legyek raja vibrál, és a tömb felszíne sikamlós, visszaveri a fényt. Ég a szemem, vagyis olyan, mintha égne, pislogok, és megint megnyomom az italautomata gombját, és a képen a víz hullámozni kezd, a hullámok elérik a nagy, fekete, mozdulatlan testet a parton, elve-szek egy poharat, amit az automatából kivezető cső alá nyomok. A víz ör-vényleni kezd, a nagy, fénylő, fekete testet magába rántja, szorítom a mű-anyag poharat, és várom, hogy csöpögni kezdjen bele valami. A szám szá-raz, a víz mindent elnyel, a hatalmas, mozgó, kékes massa betölti az egész üveget. Nézem a poharat, és látom, hogy mintha csöppenne bele valami, valami kék, de leginkább fekete. A számhoz emelem a poharat, az ajkaim közé fogom a műanyag peremet, megdöntöm, és várom, hogy a fekete fo-lyadék a pohár aljától eljusson a számig.